

LA VANGUARDIA

President-Editor:
JAVIER GODÓ,
COMTE DE GODÓ

Director:
José Antich

Vicedirector:
Alfredo Abián

Directors adjunts:
Enric Juliana
Álex Rodríguez

Subdirectors:
María Dolores García Manel Pérez
Miquel Molina José Alberola (Art)

Redactors en cap: Enric Sierra (Web), David González i Llätzer Moix (Adjunts al Director), Joaquín Luna (Internacional), Jordi Barbeta (Política), Susana Quadrado (Tendències i Viure), Ignacio Orovio (Cultura), Dagoberto Escorcía (Esports), Ramon Aymerich (Economia), Celeste López (Redacció Madrid), Mariàngel Alcázar (Casa Reial), Jaime Serra (Infografia i Il·lustració), Albert Aymami (Fotografia), Núria García Arenas (Disseny), Albert Gimeno (Magazine), Fèlix Badia (Estils de Vida) i Magí Camps (Edició).

Seccions: Elisenda Vallejo (Internacional), Xavier Batalla (Corresponsal Diplomàtic), Isabel García Pagan (Política), Pau Baquero (Opinió), Rosa M. Bosch (Tendències), Ramon Suñé (Viure), Juan B. Martínez (Esports), Dolores Álvarez (Economia), Miquel Villagrana (Gent), Cristina Gallego (Fotografia), Francesc Puig (Disseny) i Albert Molins (Producció).

Consellers de Direcció: Jaime Arias i Josep Maria Sòria.

La reforma exprés de la Constitució

UN exercici de responsabilitat davant la gravetat de la crisi. Així s'ha explicat a les reticents files socialistes la necessitat de la reforma llampec de la Constitució per contenir el dèficit. Calmar els mercats s'ha convertit en l'objectiu únic dels governs, també de l'espanyol. Dirigits del Govern i del PP explicaven en privat aquests dies que la tardor es presentava molt complicada a compte del deute italià, la qual cosa podria situar Espanya una altra vegada a l'ull de l'huracà, mentre que d'altres asseguren que es tracta d'una imposició del Banc Central Europeu després de la compra de bons durant la crisi d'aquest estiu. Sigui com sigui, el Govern i el principal partit de l'oposició han considerat de vital importància reformar la Carta Magna, fins ara intocable per als dos grans partits espanyols, en temps electoral i sense referèndum.

És cert que l'estabilitat pressupostària és una necessitat urgent. El desequilibri d'un país, ho hem vist aquest mes d'agost, pot afectar greument altres països veïns fins al punt de posar en crisi la Unió Europea. Per tant, cal fer un pas endavant per evitar el risc de l'efecte dòmino; és a dir, enfortir els llaços entre els països europeus que s'obliguen a mantenir una fèrria disciplina pressupostària per dissipar la desconfiança dels mercats, cosa encara s'ha de veure. La recomanació llançada per Merkel de prohibir el dèficit per mandat constitucional que PSOE i PP han assumit amb rapidesa va en aquesta direcció. La pregunta és si n'hi haurà prou per calmar els mercats o només serà un altre pegat, un dels molts que s'han anat aplicant en aquesta carrera confusa cap a no se sap on.

La reforma constitucional es basa en un acord en-

tre Zapatero i Rajoy, que els seus partits, amb reticències o sense, han assumit. Pel PP, la rigidesa pressupostària és un dogma intocable. Pels socialistes és un caixa o faixa per tal com la reforma té per objectiu limitar la despesa, fins i tot en època de bonança, cosa que podria dificultar l'increment de les polítiques socials.

Els que més s'han queixat, i amb raó, han estat els nacionalistes que van votar sí a la Constitució. Per CiU, la reforma trenca el pacte constitucional del 1978, ja que els deixa fora de les negociacions. Duran fins i tot parla d'"agressió". El que és cert és que la reforma afecta la sobirania del Govern pel que fa a la seva autonomia financera. Per això, CiU va llançar la petició que també es posi un sostre constitucional a la solidaritat entre les comunitats, o el que és el mateix, que es limiti també l'anomenat dèficit fiscal català. Però el que sens dubte no seria acceptable és que, seguint el model alemany, s'acabés imposant un dèficit zero a les comunitats autònomes.

Amb tota la cautela que es pugui posar, probablement els impulsors de la mesura estaven condemnats a fer aquest pas. Ho han fet d'una manera molt poc política, escassament pedagògica i sense cap concessió a la participació de la resta de grups. Una reforma, a més, que no només ha irritat constitucionalistes experts, sinó que fa dubtar economistes de diferents tendències pel que fa a la seva eficàcia real. Tot això ha protagonitzat un debat summament confús encara que, probablement, una immensa majoria doni suport al que es pretén de fons. És impossible gastar més del que s'ingressa o contreure crèdits que no es poden tornar.